

BEREND STRIK
& ONE
ARCHITECTURE

Original text in English

Berend Strik was born in Nijmegen and lives in Amsterdam (Holland). **One Architecture**, an architecture bureau based in Amsterdam, and the artist Berend Strik engage in full collaboration in projects as the public arts for the High Speed Train line from Amsterdam to the South or the development of program and design of a home for elderly artists and scientists in The Hague. Recently One Architecture and Berend Strik designed, and possibly will build, a house for the twins Carla and Claudia Huntley (Atlanta, USA), diagnosed with the Tourette Syndrome at the age of fourteen.

Tourette House

Claudia and Carla Huntey are identical twins. They both suffer from a severe case of the syndrome of Gilles de la Tourette, a neurological disorder often associated with involuntary cursing. In general, people with Tourette's develop compulsive 'tics'. Tourette's (GTS) expresses itself as the contradiction between the thought and the act: most of the time the action is expressed as the opposite of the intention. This fact creates singular situations because as they wish to act correctly they end up doing the reverse. This occurs with some awareness of the fact: just before a tic or action they feel the need to release them. In that fraction of time they have conscience of what is about to happen.

The sisters and their mother have to change residence every six months because their neighbors would complain about the noises that they make; moreover the public housing they live in is not resistant to their compulsive behavior.

Berend Strik and One Architecture, an artists/architects collaboration, are designing, fundraising, and, eventually, building a house for the twins, as a gift.

The project is filled with paradox: since Tourette involves doing the opposite of the intention, all architecture's control mechanisms malfunction. The upside of this impossibility for control is that building a house that suppresses 'tics' will never be possible; the downside is that developing this un-architecture is damn difficult.

The schematic design for Huntey sisters house in Denver, Co., proposes an experimental way of dealing with Tourettic tics. Rather than suppressing the tics, as chemical therapy does, it investigates how an environment can be created that allows for the release of tics and for the redirection of tics.

The design for the houses finds its analogy in the following

BEREND STRIK
& ONE
ARCHITECTURE

Original text in English

case: a woman with GTS developed a tic when riding her bike over bumps in the road, which caused her breasts to shake. Since the shaking breasts tic is socially awkward, she, with help of her therapist, redirected the tic to her large toe, shaking which is much more socially acceptable.

In the eyes of the medical doctors and GTS specialists One Architecture and Berend Strik work with, the external environment becomes, through the design, a new domain for dealing with the syndrome, after neurology and psychiatry.

Symmetry

At this time, the Huntley twins do not live together. Seeing GTS in the other exacerbates their tics, in very much the same way that made Lowell Handler tic and drop his camera when he first met them, but then on a more or less continuous basis. At times, they drive each other crazy. They also have a deep desire to live with each other again, if possible in Denver, where Claudia now lives.

In the initial design, we have decided on a house for the two sisters, living-apart together. The two units, which each contain a living room, a dining room/den, a bedroom and the necessary additional functions, can function independently.

The two units share a guest unit, primarily to have their mother stay over, which also serves as a meeting space for the sisters.

While the suppression of tics is not an architectural goal per se, the symmetry of the living arrangement needs to take GTS into account. Claudia's and Carla's tics mirror and generate Carla's and Claudia's tics. The desired symmetry of their lives as sisters is sometimes accompanied by the less desired symmetry of their GTS.

Interesting in this respect is Carla and Claudia's tic to alternately jump up and down together, like pistons.

House of hearts

The symmetrical layout of the house has an asymmetrical circulation scheme. Doors often open to one side only. Sometimes the direction in which they open is linked to the position of other doors. Modeled on the one-directional flows in human heart, the different rooms of chambers allow proximity, make interaction possible when it is desired by both and prevent it when not.

The use of the heart as a flow-diagram has led to obsessive thinking about hearts. Conversations with Claudia and Carla made it clear that they love direct and simple visual elements. Since 'love is a killer app', the heart scheme manifests itself more visually. Claudia and Carla love candy. The entryway has the iconography of a 'sweets shop', with intricately woven hearts made by flowers and façade.

A visual side-effect of the use of hearts in the façade is that they fractalize the front of the house, making it both one, two and three and four distinct elements, as a reflection of the simultaneous need for individuality and togetherness. The hearts recompose themselves to the 'batman' logo, where the middle of the house becomes an infinite point, belonging to both Carla's and Claudia's side.

Normality

Claudia is sweet, caring, maintains a relationship, and has lived and worked outside of the family. She is more socially adept, yet suffers from harsh, loud, abrasive vocal and physical tics. She is able to handle herself in a long term relationship, combining medicine and therapy.

Carla has a thorough sense of humor, even concerning her own affliction. Intelligent, manipulative, anorexic, bulimic, and not as comfortable as Claudia in a social context, she struggles to lead a mostly happy life. Her vocal tics are dramatic, more in choice of language than in volume. She has

BEREND STRIK
& ONE
ARCHITECTURE

Original text in English

never worked or had love-relationships because of her psychiatric problems. Despite the use of medicine and therapy, she is dependent on the other people to take care of her.

The whole idea of having a conventional lifestyle with a husband, a house, kids and a car, slowly faded from their reality. Carla and Claudia have, however, a great desire for normality. Given the nature of GTS, the more they desire normality, the more their tics intensify.

Therefore, the house balances normality and specificity in relation to their tics. The Benthamian hypothesis is that the knowledge that there is a possibility for escape makes tics manageable.

That is why the 'sweet-shop'-cum-'Batman' façade looks, from certain perspectives, like the straightforward California Style house of Claudia and Carla's dreams. That is why the simple housing unit is initially materialized and organized as if there is no GTS at all, albeit for the subtle ways in which kitchen equipment and fireplace can be used in a safe and playful manner (play is used as a way to channel compulsive behavior). And that is why the normal units are accompanied by a 'release space' in the central part of the house.

Punching bag

The functional program of the central space is, beside a guest unit for Mom, that of a garden. Claudia and Carla want to enjoy nature but have problems with bugs and flies.

The central back window in the space frames a 'Miesian' view of the Rockies. The interior is light and breezy. It has a gently abstracted organic structure with membranes of varying opacity stretched between. Together, they form an arabesque space with textile qualities.

At times, the membranes form pockets that can be pressurized, forming a literal 'punching bag' for the sisters. Inflating

and deflating the Teflon pockets also makes passage and circulation possible or not. Here, the diagrammatic heart's valve system becomes absurdly real.

Architecture as an icon or a brand, architecture as an idea, architecture as a type, architecture as a behaviorist machine, architecture as medicine, architecture as a haptic or sensual environment, architecture as a purely affective thing; all these aspects of or possibilities for architecture are constantly and dynamically put forward and broken down and made impossible and built up again in this initial design phase.

The next phase consists of consultations with Claudia and Carla, as well as our medical consultants in the Netherlands and the US. From this, we hope to finish the SD phase in the fall of 2002.

Het Huis van Tourette

Claudia en Carla Huntley vormen een ééneïge tweeling. Zij lijden allebei aan een ernstige vorm van het syndroom van Gilles de la Tourette, een zenuwaandoening die vaak wordt geassocieerd met onbewust vloeken. In het algemeen krijgen mensen met het syndroom van Tourette dwangmatige 'tics'. Het syndroom van Tourette (GTS) uit zich als de tegenstrijdigheid tussen gedachte en handeling: meestal is de handeling het omgekeerde van wat men eigenlijk bedoelde. Dit feit creëert ongewone situaties omdat zij, hoewel ze juist willen handelen, uiteindelijk toch het tegenovergestelde doen. Dit gebeurt met een zeker bewustzijn van het feit: juist voor een tic of een handeling voelen zij de behoefte om die op te wekken. In deze fractie van een seconde zijn zij zich bewust van wat er gaat gebeuren.

De zussen en hun moeder moeten om de zes maanden verhuizen omdat hun burens altijd klagen over de geluiden die ze maken. Bovendien zijn de sociale woningen waarin zij verblijven niet bestand tegen hun dwangmatig gedrag.

Berend Strik and One Architecture, een samenwerkingsverband tussen kunstenaars en architecten, zijn een huis voor de tweeling aan het ontwerpen, ze zijn fondsen aan het verzamelen en willen het eventueel ook nog bouwen, als geschenk.

Het project staat bol van de paradoxen: aangezien het syndroom van Tourette inhoudt dat men het tegenovergestelde doet van wat de bedoeling is, is er geen enkele van de controlemechanismen van de architecten dat goed werkt. Het positieve aan deze onmogelijkheid voor het uitoefenen van controle is dat het bouwen van een huis dat 'tics' onderdrukt nooit mogelijk zal zijn. Het negatieve eraan is dat het ontwikkelen van deze on-architectuur vreselijk moeilijk is.

Het schematische ontwerp voor het huis van de Huntley-zussen in Denver, Co., stelt een experimentele methode voor om de tics van het syndroom van Tourette te behandelen. In plaats van de tics te onderdrukken, zoals de chemische therapie doet, onderzoekt het eerder hoe een omgeving kan gecreëerd worden waar tics kunnen opge-

wekt worden en een nieuwe richting kunnen gegeven worden.

Het ontwerp voor de huizen wordt gerealiseerd naar analogie met het volgende geval: een vrouw met GTS kreeg een tic wanneer zij met haar fiets over bobbel op de weg reed, waardoor haar borsten gingen schudden. Aangezien een tic met schuddende borsten sociaal gezien nogal vreemd is, heeft zij, met de hulp van haar therapeut, de tic verlegd naar haar rechterteen; een schuddende rechterteen is sociaal veel gemakkelijker aanvaardbaar.

Volgens de dokters en GTS-specialisten waarmee One Architecture and Berend Strik werkt, wordt de externe omgeving, via het ontwerp, een nieuw domein waar het syndroom kan behandeld worden, naast de neurologie en de psychiatrie.

SYMMETRIE

Op dit moment woont de Huntley-tweeling niet samen. Het zien van GTS bij de ander, verslechtert hun tics, op zowat dezelfde manier als Lowell Handler een tic kreeg en zijn camera liet vallen, toen hij hen voor het eerst ontmoette, maar dan min of meer constant. Bij momenten maken ze elkaar gek. Zij hebben ook een vurige wens om weer samen te wonen, indien mogelijk in Denver, waar Claudia nu woont.

In het oorspronkelijke ontwerp hebben we gekozen voor een huis waarin de twee zussen samen wonen, maar toch apart. De twee eenheden, met telkens een woonkamer, een eetkamer/-kamertje, een slaapkamer en de noodzakelijke bijkomende functies, kunnen afzonderlijk functioneren.

De twee eenheden hebben een gemeenschappelijke gastkamer, in de eerste plaats voor als hun moeder blijft slapen, maar deze ruimte dient ook als ontmoetingsruimte voor de zussen.

Terwijl het onderdrukken van tics geen architectonisch doel op zich is, dient de symmetrie van de wooninrichting wel rekening te houden met GTS. De tics van Claudia en Carla weerspiegelen en genereren de tics van Carla en Claudia. De gewenste symmetrie in hun leven als zussen gaat soms gepaard met de minder gewenste symmetrie van hun GTS.

Interessant in dit opzicht is de tic van Carla en Claudia om tegelijk afwisselend op en neer te springen, zoals zuigers.

HET HARTENHUIS

De symmetrische indeling van het huis heeft een asymmetrisch stroomschema. Deuren gaan vaak slechts langs één kant open. Soms houdt de richting waarin ze open gaan verband met de positie van andere deuren. Gebaseerd op de eenrichtingsstroom in het menselijke hart, bieden de verschillende kamers de mogelijkheid tot nabijheid en interactie wanneer beiden dat wensen en vermijden zij dat wanneer dat niet het geval is.

Het gebruik van het hart als stroomschema heeft geleid tot het bezeten denken aan harten. Uit gesprekken met Claudia en Carla bleek duidelijk dat zij houden van directe, eenvoudige visuele elementen. Sinds 'love is a killer app', manifesteert het hart-schema zich op een meer visuele manier. Claudia en Carla houden van snoep. De toegang draagt het icon van een 'snoepwinkel', met moeilijk gewoven harten bestaande uit bloemen en een front.

Een visueel neveneffect van het gebruik van harten in de front is, dat zij de voorgevel van het huis opdelen. Zo wordt het tegelijkertijd één, twee, drie en vier verschillende elementen, als een weerspiegeling van de simultane behoefte aan individualiteit en saamhorigheid. De harten herschikken zichzelf tot het logo van 'batman', waar het midden van het huis een oneindig punt wordt, dat zowel tot de zijde van Carla als die van Claudia behoort.

NORMALITEIT

Claudia is lief, zorgzaam, heeft een relatie, en heeft gewoond en gewerkt buiten de familie. Ze is socialer, maar lijdt aan ruwe, luide, agressieve vocale en fysieke tics. Ze kan zichzelf onder controle houden in een lange relatie, met een combinatie van medicijnen en therapie.

Carla heeft een sterk gevoel voor humor, zelfs over haar eigen aandoening. Ze is intelligent, manipulatief, heeft anorexia- en boeemie-stoornissen, en voelt zich niet zo op haar gemak als Claudia in een sociale context. Zij vecht om een meestal gelukkig leven te leiden. Haar vocale tics zijn dramatisch, meer wat de taalkeuze betreft dan wat het volume betreft. Ze heeft nog nooit gewerkt of heeft nog nooit een liefdesrelatie gehad omwille van haar psychiatrische problemen. Ondanks het gebruik van medicijnen en therapie is zij afhankelijk van anderen om voor haar te zorgen.

Het hele idee om op een conventionele manier te leven met een man, een huis, kinderen en een auto, is langzamerhand uit hun realiteit verdwenen. Carla en Claudia hebben echter een grote behoefte aan normaliteit. Gezien de aard van GTS, zullen hun tics alleen maar intensiever worden, naarmate ze meer normaliteit wensen.

Daarom weegt het huis normaliteit en specificiteit tegen elkaar af, in verhouding tot hun tics. De hypothese van Bentham stelt dat het weten dat er een mogelijkheid is om eraan te ontsnappen, maakt dat de tics controleerbaar worden.

Dat is waarom de 'snoepwinkel'-'Batman'-gevel vanuit bepaalde perspectieven lijkt op het huis in de rechte Californische stijl waarvan Claudia en Carla droomden. Daarom wordt het eenvoudige huis aanvankelijk gematerialiseerd en georganiseerd alsof er helemaal geen sprake is van GTS, ondanks de subtiele wijzen waarop keukengerei en open haard kunnen worden gebruikt op een veilige en speelse manier (het spel wordt gebruikt als een manier om dwangmatig gedrag te kanaliseren). En dat is de reden waarom aan de normale eenheden een 'opwekruimte' is toegevoegd in het centrale gedeelte van het huis.

BOKSBAL

Het functionele programma van de centrale ruimte is, naast een gastruimte voor Mama, dat van een tuin. Claudia en Carla willen genieten van de natuur, maar zij hebben problemen met insecten en vliegen.

Het centrale raam achteraan in de ruimte geeft een 'Miesian' zicht op de Rocky Mountains. Het interieur is licht en opgewekt. Het heeft een licht gescheiden organische structuur met daartussen membranen met een verschillende ondoorzichtigheid. Samen vormen zij een arabeske ruimte met textiel-eigenschappen.

Soms vormen de membranen zakken die kunnen onder druk gezet worden, zodat zij letterlijk een 'boksbal' vormen voor de zussen. Door het opblazen of aflaten van de Teflon-zakken kan ook de doorgang en de doorstroom worden geregeld. Hiermee wordt het schematische hartkleppensysteem absurd reëel.

Architectuur als een icoon of een merk, architectuur als een idee, architectuur als een type, architectuur als werktuig voor een gedragspsycholoog, architectuur als medicijn, architectuur als een haptische of sensuele omgeving, architectuur als een zuiver affectief ding; al deze aspecten van of mogelijkheden voor architectuur worden constant op een dynamische manier naar voren gebracht en afgebroken, onmogelijk gemaakt en opnieuw opgebouwd in deze eerste ontwerpfase.

De volgende fase bestaat uit besprekingen met Claudia en Carla, alsook onze medische adviseurs in Nederland en de VS. Hiermee hopen wij de SD-fase te kunnen afsluiten in het najaar van 2002.